

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ পৰা হোলচেল (পাইকাৰী) বেপাৰ কৰিবলৈ শিকা, হোলচেল বেপাৰ হৈছে মনমনাভৰ, 'অল্ফ'ক (আল্লাক) স্মৰণ কৰা আৰু কৰোৱা, বাকী সকলো হৈছে ৰিটেল (খুচুৰা)"

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ ঘৰত কোনসকল সন্তানক ৰেলকাম (স্বাগতম) কৰিব?

উত্তৰ: যিসকল সন্তানে ভালদৰে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলে আৰু আন কাকোৱেই স্মৰণ নকৰে, দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই এজনৰ স্মৃতিত থাকে, এনেকুৱা সন্তানসকলক পিতাই নিজৰ ঘৰত স্বাগতম জনাব। পিতাই এতিয়া সন্তানসকলক গুল-গুল (ফুল) কৰি গঢ়ি তোলে, পাছত ফুল হৈ উঠা সন্তানসকলক নিজৰ ঘৰত স্বাগতম জনায়।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে নিজৰ পিতা আৰু শান্তিধাম, সুখধামৰ স্মৃতিত বহিব লাগে। আত্মসকলে, পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে, এই দুখধামক পাহৰি যাব লাগে। পিতা আৰু সন্তানসকলৰ এয়া হৈছে মিঠা সম্বন্ধ। ইমান মিঠা সম্বন্ধ আৰু কোনো পিতাৰ নাথাকেই। সম্বন্ধ এফালে হয় পিতাৰ লগত আকৌ শিক্ষক আৰু গুৰুৰ লগত হয়। এতিয়া ইয়াত এই তিনিওজনই এজন। বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি থাকিলেও আনন্দৰ কথা নহয়নে। এজনে পিতা পাইছো, যিয়ে বহুত সহজ ৰাস্তা দেখুৱায়। পিতা, শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰা, এই দুখধামক পাহৰি যোৱা। ঘূৰা-ফুৰা কিন্তু বুদ্ধিত যাতে এইটোৱে স্মৃতি থাকে। ইয়াততো কোনো সাংসাৰিক কাম-কাজ আদি নাই। ঘৰত বহি আছা। পিতাই কেৱল 3 টা শব্দ স্মৰণ কৰিবলৈ কয়। বাস্তৱতে এটাই শব্দ – পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে সুখধাম আৰু শান্তিধাম দুয়োটা উত্তৰাধিকাৰেই স্মৃতিলৈ আহে। দিওঁতাতো পিতাই হয়। স্মৰণ কৰিলে আনন্দৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলৰ আনন্দৰ বিষয়ে সকলোৱে জানে। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে – বাবাই আমাক ঘৰত আকৌ স্বাগতম জনাব, আদৰি নিব, কিন্তু তেওঁলোকক, যিসকলে ভালদৰে পিতাৰ মতত চলিব আৰু আন কাকো স্মৰণ নকৰিব। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। ভক্তিমাৰ্গততো তোমালোকে বহুত সেৱা কৰিছা কিন্তু যোৱাৰ ৰাস্তা পোৱাই নাযায়। এতিয়া পিতাই কিমান সহজ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে, কেৱল এয়া স্মৰণ কৰা – পিতা, পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনায়, যিটো আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। পিতাই কয় – এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। আকৌ প্ৰথমে-প্ৰথমে সত্যযুগত আহিবা। এই ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ পৰা এতিয়া যাব লাগে। যদিও ইয়াত বহি আছা কিন্তু ইয়াৰ পৰা এতিয়া প্ৰায় যাওঁ-যাওঁ। পিতাও আনন্দিত হয়। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক বহুত সময়ৰ পৰা নিমন্ত্ৰণ কৰিছা। এতিয়া পুনৰ পিতাক আদৰি লৈছা। পিতাই কয় – মই তোমালোকক গুল গুল কৰি তুলি পুনৰ শান্তিধামত আদৰি নিম। পুনৰ তোমালোক ক্ৰমানুসৰি গুচি যাবা। কিমান সহজ। এনেকুৱা পিতাক পাহৰিব নালাগে। কথাতো বহুত মিঠা আৰু চিধা হয়। এটা কথা অল্ফক (আল্লাক) স্মৰণ কৰা। যদিও বিস্তাৰত বুজায় পাছত কয় – আল্লাক স্মৰণ কৰা, অন্য কাকো নহয়। তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ এজন প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হোৱা। তোমালোকে গায়ন কৰি আহিছা – বাবা আপুনি আহিলে আহি আপোনাৰ হ'ম। এতিয়া তেওঁ আহিছে সেয়েহে এজনৰে হোৱা উচিত। নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ন্তী। ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হ'বা। পুনৰ ৰামৰাজ্যলৈ আহিব লাগে। কল্পই-কল্পই তোমালোকে ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। ব্ৰাহ্মণ হ'লা আৰু ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লা। ৰামৰাজ্যৰ তোমালোকৰ অধিকাৰ আছে। পিতাক চিনি পালা আৰু ৰামৰাজ্যৰ অধিকাৰী হ'লা। বাকী উচ্চ পদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বিজয় মালাত আহিব লাগে। ডাঙৰ বিজয় মালা। ৰজা হ'লে সকলো পাবা। দাস-দাসী সকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। সকলোৱে একে সমান নহয়। কোনোবা বহুত সমীপত থাকিব, ৰজা-ৰাণীয়ে যি খায়, ভাণ্ডাৰীত যি ৰান্ধে সেই সকলো দাস-দাসীসকলে খাবলৈ পায়, যাক 36 প্ৰকাৰৰ ভোজন বুলি কোৱা হয়। পদমপতি বুলিও ৰজাসকলক কোৱা হয়, প্ৰজাক পদমপতি বুলি নকয়। যদিও তাত ধনৰ চিন্তা নাথাকে। কিন্তু এই লক্ষণ দেৱতাসকলৰ হয়। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান সূৰ্যবংশীলৈ আহিবা। নতুন সৃষ্টিলৈ আহিব লাগিব নহয় জানো। মহাৰজা-মহাৰাণী হ'ব লাগিব। পিতাই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ জ্ঞান দিয়ে, যাক ৰাজযোগ বুলি কোৱা হয়। বাকী ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰও সকলোতকৈ বেছি তোমালোকে পঢ়িছা। সকলোতকৈ বেছি ভক্তি তোমালোক সন্তানসকলে কৰিছা। এতিয়া আহি পিতাৰ সৈতে মিলিত হৈছা। পিতাই ৰাস্তাতো বহুত সহজ আৰু চিধা দেখুৱাই দিয়ে যে পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই "সন্তান-সন্তান" বুলি কৈ বুজায়। পিতা সন্তানসকলৰ প্ৰতি বলিহাৰ হয়। তোমালোক হৈছা উত্তৰাধিকাৰী সেয়েহে পিতা বলিহাৰ হ'বলগীয়া হয়। তোমালোকেও কৈছিল – বাবা আপুনি আহিলেতো আমি বলিহাৰ হ'ম। তন-মন-ধন সহিত কুৰ্বানি হ'ম। তোমালোক এবাৰ কুৰ্বানি হোৱা, বাবা 21 বাৰ হয়। পিতাই সন্তানসকলক সোঁৱৰাইও দিয়ে। বুজিব পাৰে,

সকলো সন্তানে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি নিজৰ-নিজৰ ভাগ্য ল'বলৈ আহিছে। পিতাই কয় – হে মৰমৰ সন্তানসকল, বিশ্বৰ বাদশ্বাহী আমাৰ সম্পদ হয়। এতিয়া তোমালোকে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰা কৰি লোৱা। যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানে উচ্চ পদ পাবা। যিয়ে প্ৰথম নম্বৰ হয় তেৱেঁই আকৌ শেষ নম্বৰো হয়। প্ৰথম নম্বৰত নিশ্চয় যাব। সকলো নিৰ্ভৰ কৰে পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত। পিতাই সন্তানসকলক ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ আহিছে। এতিয়া নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডিত হৈ যাব। সেয়া হ'ল কাম (বিকাৰৰ) অগ্নি, এয়া হ'ল যোগ অগ্নি। কাম অগ্নিত অলি অলি তোমালোক ক'লা হৈ গৈছা। একেবাৰে ছাৰখাৰ হৈ গৈছা। এতিয়া মই আহি তোমালোকক জগাওঁ। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'বলৈ যুক্তি (উপায়) দিওঁ, একেবাৰে সৰল। মই আত্মা হওঁ, ইমান সময় দেহৰ অভিমানত থকা কাৰণে তোমালোকে ওলোটাকৈ ওলমি আছিল। এতিয়া দেহী (আত্মা) অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা। ঘৰলৈ যাব লাগে, পিতা নিবলৈ আহিছে। তোমালোকে নিমন্ত্ৰণ দিলা আৰু পিতা আহিছে। পতিতসকলক পাৱন কৰি পাণ্ডা হৈ সকলো আত্মাক লৈ যাব। আত্মাইহে যাত্ৰাত যাব লাগে।

তোমালোক হৈছা পাণ্ডৱ সম্প্ৰদায়। পাণ্ডৱৰ ৰাজ্য নাছিল। কৌৰৱৰ ৰাজ্য আছিল। ইয়াততো এতিয়া ৰাজত্বও সমাপ্ত হৈ গৈছে। এতিয়া ভাৰতৰ কিমান বেয়া অৱস্থা হৈ গৈছে। তোমালোকে পূজ্য বিশ্বৰ মালিক আছিল। এতিয়া পূজাৰী হৈ গৈছা সেয়েহে বিশ্বৰ মালিক কোনো নাই। বিশ্বৰ মালিক কেৱল দেৱী-দেৱতাসকলহে হয়। জগতৰ লোকে কয় বিশ্বত শান্তি হওক। তোমালোকে সোধা – বিশ্বত শান্তি বুলি কাক কোৱা হয়? বিশ্বত শান্তি কেতিয়াবা হৈছেনে? বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। চক্ৰ ঘূৰি থাকে। কোৱাচোন বিশ্বত শান্তি কেতিয়া হৈছিল? তোমালোকে কেনেধৰণৰ শান্তি বিচৰা? কোনেও ক'ব নোৱাৰিব। পিতাই বুজায় – বিশ্বত শান্তিতো স্বৰ্গত আছিল, যাক পেৰাডাইচ বুলি কোৱা হয়। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকলে কয় – যথাযথ খ্ৰীষ্টীয়ৰ 3 হাজাৰ বছৰ আগত পেৰাডাইচ আছিল। তেওঁলোকৰ পাৰসবুদ্ধিও নহয়, পাথৰ বুদ্ধিও নহয়। ভাৰতবাসীহে পাৰসবুদ্ধি আৰু পাথৰবুদ্ধি হয়। নতুন সৃষ্টিক হেভেন (স্বৰ্গ) বুলি কোৱা হয়, পুৰণি সৃষ্টিকতো স্বৰ্গ বুলি কোৱা নহয়। পিতাই সন্তানসকলক হেল (নৰক) আৰু হেভেনৰ (স্বৰ্গৰ) ৰহস্য বুজাইছে। এয়া হ'ল ৰিটেল (খুচুৰা)। হোলচেলত (পাইকাৰী হিচাপত) কেৱল এটা শব্দ কয় – মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। পিতাৰ পৰাহে বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এয়াও পুৰণি কথা, 5000 হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতত স্বৰ্গ আছিল। পিতাই সন্তানসকলক সঁচা কাহিনী শুনায়। সত্য নাৰায়ণৰ কথা, তৃতীয় নেত্ৰৰ কথা, অমৰকথা জনাজাত। তোমালোকেও জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। তাক তৃতীয় নেত্ৰৰ কথা বুলি কোৱা হয়। সেয়াতো ভক্তিৰ কিতাপ লিখি দিছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক সকলো কথা ভালদৰে বুজোৱা হয়। খুচুৰা আৰু পাইকাৰী নাথাকে জানো! ইমান জ্ঞান শুনায় যে সাগৰক চিয়াঁহী কৰি ল'লে তথাপিও অন্ত নহয় – এয়া হ'ল খুচুৰা। পাইকাৰীত কেৱল কয় – মনমনাভৱ। শব্দই এটা, ইয়াৰ অৰ্থও তোমালোকে বুজিছা আৰু কোনেও ক'ব নোৱাৰে। পিতাই কোনো সংস্কৃতত জ্ঞান দিয়া নাই। সেয়াতো যেনেকুৱা ৰজা তেওঁলোকে নিজৰ ভাষা চলায়। নিজৰ ভাষাতো এটা কেৱল হিন্দীয়ে হ'ব। তেন্তে সংস্কৃত কিয় শিকিব লাগে। কিমান পইছা খৰচ কৰে।

তোমালোকৰ ওচৰলৈ কোনোবা আহিলে তেওঁলোকক কোৱা পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া শান্তিধাম-সুখধামৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবা। এয়া যদি বুজিব বিচৰা তেন্তে বহি লৈ বুজা। বাকী আমাৰ ওচৰত আৰু কোনো কথা নাই। পিতা আল্লাইহে বুজায়। আল্লাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ নাশ হ'ব তেতিয়া পবিত্ৰ হৈ শান্তিধামলৈ গুচি যাবা। এনেকৈ কয়ো – শান্তি দিওঁতা। পিতাইহে শান্তিৰ সাগৰ সেয়েহে তেওঁকেই স্মৰণ কৰে। পিতাই যি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰে সেয়াতো ইয়াতেই হয়। সূক্ষ্মবতনত একোৱেই নহয়। এয়াতো সাক্ষাৎকাৰৰ কথা। এনেকুৱা ফৰিষ্টা হ'ব লাগে। হ'ব ইয়াতেই লাগিব। ফৰিষ্টা হৈ পাছত ঘৰলৈ গুচি যাবা। ৰাজধানীৰ উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। শান্তি আৰু সুখৰ দুয়োটাৰে উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰা। পিতাৰ বাহিৰে আন কাকোৱে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি। বাবা যি জ্ঞানৰ সাগৰ তেৱেঁই সকলোৰে সংগতি কৰিব পাৰে। পিতাই সোধে – মই তোমালোকৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু হওঁ, তোমালোকৰ সংগতি কৰো, আকৌ তোমালোকৰ দুৰ্গতি কোনে কৰে? ৰাৱণে। দুৰ্গতি আৰু সংগতিৰ এয়া খেল। কোনোবা জঁই পৰি গ'লে সুধিব পাৰা। ভক্তি মার্গত অনেক প্ৰশ্ন কৰে, জ্ঞান মার্গত প্ৰশ্নৰ কথাই নাই। শাস্ত্ৰততো শিৱবাবাৰ লগতে দেৱতাসকলৰো গ্লানি কৰিছে, কাকোৱেই এৰা নাই। এয়াও নাটক ৰচি থোৱা আছে, আকৌ কৰিব। পিতাই কয় – এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বহুত সুখ দিওঁতা হয়। পাছত এই দুখ নাথাকিব। পিতাই তোমালোকক কিমান বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন কৰি তোলে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হয়, সেইবাবেতো বিশ্বৰ মালিক হয়। মূৰ্ত্ততো বিশ্বৰ মালিক হ'ব নোৱাৰে। প্ৰথমতে তোমালোক কাঁইট আছিল, এতিয়া ফুল হৈ আছে সেইবাবে বাবাইয়ো গোলাপৰ ফুল লৈ আহে – এনেকুৱা ফুল হ'ব লাগে। নিজে আহি ফুলৰ বাগিচা তৈয়াৰ কৰে। আকৌ ৰাৱণ আহে কাঁইটৰ জংঘল তৈয়াৰ কৰিবলৈ। কিমান ক্লিয়াৰ

(স্পষ্ট)। এই সকলো কথা সোঁৱৰণ কৰিব লাগে। এজনক স্মৰণ কৰিলে তাতে সকলো আহি যায়। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এয়া অতি শ্ৰেষ্ঠ সম্পত্তি, শান্তিৰো উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় কিয়নো তেৱেঁই শান্তিৰ সাগৰ হয়। লৌকিক পিতাৰ এনেকুৱা মহিমা কেতিয়াও নকৰে। শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে সকলোতকৈ মৰমৰ। প্ৰথম-প্ৰথম জন্ম তেওঁৰেই হয় সেইবাবে তেওঁক সকলোতকৈ বেছি মৰম কৰে। পিতাই সন্তানসকলকহে গোটেই ঘৰৰ বাতৰি দিয়ে। পিতাও দক্ষ বেপাৰী, কোনোবা বিৰলাইহে এনেকুৱা বেপাৰ কৰিব। পাইকাৰী বেপাৰী কাংচিহে হয়। তোমালোক পাইকাৰী বেপাৰী নোহোৱা জানো! পিতাক স্মৰণ কৰিয়েই থাকা। কোনোবাই খুচুৰা চুক্তি কৰি পাহৰি যায়। পিতাই কয় – নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰি থাকা। উত্তৰাধিকাৰ পাই গ’লে তাৰ পাছত স্মৰণ কৰাৰ দৰকাৰ নাথাকে। লৌকিক সম্বন্ধতো পিতা বুঢ়া হৈ গ’লে তেতিয়া কোনো-কোনো সন্তান অন্তিমলৈকে সহায়ক হয়। কোনোৱেতো সম্পত্তি পাই গ’ল আৰু উৰুৱাই খালাচ কৰি দিয়ে। পিতা সকলো কথাৰে অনুভৱী হয়। সেইবাবেতো পিতাইয়ো এওঁক নিজৰ ৰথ কৰি লৈছে। গৰীৱ, ধনৱান সকলোৰে অনুভৱী হয়। নাটক অনুসৰি এয়া এখনেই ৰথ। এয়া কেতিয়াও সলনি হ’ব নোৱাৰে। নাটক ৰচি থোৱা আছে, ইয়াত কেতিয়াও সলনি হ’ব নোৱাৰে। সকলো কথা পাইকাৰী আৰু খুচুৰাকৈ বুজাই আকৌ শেষত কৈ দিয়ে – ‘মনমনাভৱ’, ‘মধ্যাজী ভৱ’। মনমনাভৱত সকলো আহি যায়। এয়া বহুত শ্ৰেষ্ঠ খাজনা (সম্পত্তি), তাৰ দ্বাৰা আঁচল ভৰোৱা। এটি-এটি অবিনাশী স্তান ৰত্ন লাখ টকা মূল্যৰ। তোমালোক পদমাপদম ভাগ্যশালী হোৱা। পিতাই আনন্দ, নিৰানন্দ দুয়োটাৰ পৰা উপৰাম। সাক্ষী হৈ নাটক প্ৰত্যক্ষ কৰি আছে। তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰা। মই ভূমিকা পালন কৰিও সাক্ষী হওঁ। জন্ম-মৰণত নাহো। আন কোনেও ইয়াৰ পৰা ৰেহাই নাপায়, মোক্ষ পাব নোৱাৰে। এয়া অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। এয়াও আচৰিত। অতি সূক্ষ্ম আত্মাত গোটেই ভূমিকা ভৰি আছে। এই অবিনাশী নাটক কেতিয়াও বিনাশ নহয়। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ আন্তৰিক প্ৰেম সহিত, সেৱাধাৰী সন্তানসকলক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) যেনেকৈ পিতা সন্তানসকলৰ প্ৰতি বলিহাৰ হয়, তেনেকৈ তন-মন-ধন সহিত এবাৰ পিতাৰ প্ৰতি পুৰা কুৰ্বানি হৈ 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ ল’ব লাগে।

(2) পিতাই যি অবিনাশী অমূল্য খাজনা (সম্পত্তি) দিয়ে তাৰ দ্বাৰা নিজৰ আঁচল সদায় ভৰপূৰ কৰি ৰাখিব লাগে। সদায় এইটো আনন্দ বা নিচাত থাকিব লাগে যে আমি পদমাপদম ভাগ্যশালী।

বৰদান: দুট নিশ্চয়ৰ আধাৰত সদায় বিজয়ী হওঁতা ব্ৰহ্মা পিতাৰ স্নেহী হোৱা
দুট নিশ্চয় ৰাখিলে তেন্তে নিশ্চয়ৰ বিজয় নোহোৱাকৈ কেতিয়াও থাকিব নোৱাৰে। পাঁচ তত্ত্ব বা আত্মাসকলে যিমানেই বিৰুদ্ধাচৰণ নকৰক কিন্তু তেওঁলোকে বিৰুদ্ধাচৰণ কৰিব আৰু তোমালোক অটল নিশ্চয়ৰ আধাৰত সমাহিত কৰি লোৱা শক্তিৰ দ্বাৰা সেই বিৰুদ্ধাচৰণক সমাহিতকৰি ল’বা। নিশ্চয়ত কেতিয়াও হলচল হ’ব নোৱাৰে। এনেকৈ অচল হৈ থাকোঁতা বিজয়ী সন্তানসকলহে পিতাৰ স্নেহী হয়। স্নেহী সন্তানে সদায় পিতা ব্ৰহ্মাৰ ভূজাৰ মাজত সমাহিত হৈ থাকে।

স্লোগান: সকলো খাজনাৰ (সম্পত্তিৰ) চাবি প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ হ’লে পৰমাত্ম স্নেহৰ অনুভৱী হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!